

paa den meget omtalte Instruks. Jeg fastholder, hvad jeg har sagt om den, til Punkt og Prikke, og der er ikke fra nogen Side fremkommet noget som helst, som har rørt ved de Betragtninger, jeg har fremført. Jeg har tydeligt og klart stillet det saaledes op, at jeg gaar ikke ud og forsvarer alt, hvad der er sket i denne Sag, men jeg siger paa den anden Side, at de Herrer fra radikal og socialdemokratisk Side handler ikke blot uretfærdigt, naar de beskylder det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) for at have tilbudt Tyskland Alliance og lignende, men de handler ogsaa uklogt, thi det er ganske klart, at de svækker den berettigede Kritik, der kunde være paa visse Punkter overfor, hvad der er sket, svækker den ganske betydeligt, hvis de i den Grad skyder over Maalet, som de har vist sig at gøre ved den Slags Udtalelser, som her er fremkommet.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning om det Grundlag, ud fra hvilket man maa se denne Instruks. Det ærede Medlem fra Ringkøbing har med Føje fremhævet, at den maa ses ud fra den Tid og de Forhold, hvorunder den fremkom, og det er rigtigt, og den maa tillige ses ud fra Sammenhængen med de Samtaler, der forinden er førte mellem General Moltke og Kaptajn Lütken. Derimod har man paa den anden Side ikke nogen som helst Ret til at fortolke denne Instruks ud fra de Samtaler, der er førte mellem General Moltke og Kaptajn Lütken, *efter at Instruks* er udstedt. Medens man derfor med fuld Ret kan fortolke Instruksens ud fra General Moltkes bekendte Udtalelse om, at „vi jo godt kan hjælpe Dem, hvis England vil tvinge Dem, og vore Generalstabe kan samvirke derom“, medens man med fuld Ret kan fortolke den der ud fra og ud fra, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing siger, at det var netop denne Udtalelse, der gav ham Anledning til at udtale de bekendte Ord om Militærkonventionen, saa er det fuldkommen indlysende, at de senere Ytringer, som General Moltke fremkom med, efter at Instruksens var udstedt, og hvori han ændrede sit oprindelige Standpunkt og udtalte, at nu gjaldt det ikke Neutraliteten, men nu gjaldt det Ven eller Fjende, de kan ikke bruges til at fortolke Instruksens. Man har dog, det maa enhver erkende, ikke Lov til at fortolke en Instruks, der er udstedt den 29. Juni, efter, hvad General Moltke udtaler den 2. eller 3. Juli, men man maa fortolke den efter, hvad han har udtalt tidligere, og hvad den, der udstedte In-

struksens, den Gang kendte. Ellers kommer man ud i det rene Virvar. Endvidere maa man fortolke Instruksens efter en fornuftig Læsning af hele dens Sammenhæng, og dette er ikke vanskeligt, efter hvad jeg allerede har dokumenteret.

Jeg kan blot her indskyde, at det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) har faaet mine Bemærkninger herom temmelig galt i Halsen. Det vil være let at se, jeg tror for enhver Lægmænd, men i alt Fald for enhver Jurist, der gennemlæser de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med forleden Dag, og som nu foreligger i Fortryk, at det ærede Medlem ganske har misforstaaet Situationen. Jeg ser, at det ærede Medlem ikke er til Stede, men jeg vil dog gerne rette et Par enkelte Bemærkninger til ham som Svar paa det, han har udtalt.

Det ærede Medlem troede vist, at han var en meget stor Pædagog overfor Tingets Medlemmer ved at give dem et Eksempel fra en Hestehandel, og han sagde til ærede Medlemmer her i Salen, særlig til Jyderne: Er der nogen af de Herrer, der ikke vil være ganske klar over, at dersom en Mand siger: Jeg er meget betænkelig ved at sælge denne Hest, og jeg sælger den ikke, medmindre man giver mig 10 000 Kr. for den — er der saa nogen, sagde det ærede Medlem, der vilde være i ringeste Tvivl om, at dette er et Tilbud om at sælge denne Hest for 10 000 Kr., og hvis en Mand rejser sig op og siger: Top, jeg vil give 10 000 Kr. for den Hest, saa vil det være en daarlig Mand, der ikke vil anerkende Handelen og sælge Hesten. Det er fuldkommen rigtigt. Men naar det ærede 17de Medlem for Hovedstaden mener, at dette er aldeles nøjagtigt i Analogi med, hvad der her foreligger, saa skulde man tro, at det ærede Medlem ikke er i Besiddelse af den Logik, han selv tror, han har, for dette er jo ganske forkert. Her har vedkommende Mand i det Eksempel, det ærede Medlem nævned, jo givet et betinget Tilbud og har sagt, at paa de Betingelser, som han har angivet, vil han indgaa Handelen. Men hvad her er Tale om, er dette, at der er sagt: Jeg er meget betænkelig ved at indgaa en Overenskomst af den Art, og der skal i hvert Fald meget stærke Ting til, jeg vil i alt Fald ikke tage denne Sag op til Overvejelse, medmindre der kan gives meget væsentlige Fordele, eller, som der staa: „Med mindre man faar væsentlige Fordele til Gengæld“. Ja, men her er der altsaa den store Forskel fra det af